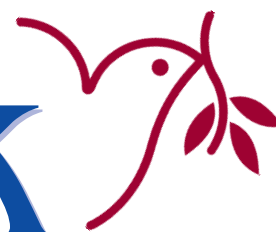

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ HETILAPJA

Békehírmők

2012. január 29.

ALAPÍTÁSI ÉV: 1895

CVI. ÉVF. 5. SZÁM

Imahét a Krisztus-hívők egységéért

„A keresztyéneknek át kell érezniük a közöttük lévő alapvető egységet és közösséget”

2012. január 15-én este 7 órakor tartották a Szent István-bazilikában az idei ökumenikus imahét országos nyitó istentiszteletét, amelyen a különböző magyarországi keresztyén egyházak vezetői szolgáltak.

(Folytatás a 35. oldalon)

Internetes kommunikáció – Áldás vagy átok, tőled függ!!!

Mára a valamikori drága igényből olcsó szükség lett az internetes hozzáférés lehetősége. Ezzel egyidejűleg az internet világában sokszorosára nőtt a „digitális analfabéták” száma. Hogy kik ezek? Azok, akik mindenféle előképzettség (elővigyázatosság) nélkül rászabadulnak a hálózatra, és többnyire ösztönösen kattintgatnak, szörfölnek ide-oda, erre-arra, ameddig el nem tévednek, vagy bele nem merülnek a digitális posványba. Hiszem és tudom, hogy az Úr nem akarja ilyennek látni az övéit még a virtuális világban sem.

„Reggel méreg, délben étek, este orvosság...” Nagymamám amikor ezt a mondást idézte, akkor a retekre alkalmazta. Így már gyermekkorban megértettem, hogy retket éhgyomorral enni nem jó. Legalább ennyi alapigazságot az internethasználat tekintetében is érdemes lenne megjegyezni. Tehát nem mindegy, hogy miért, mikor és milyen állapotban ül le az emberfiánál a gép elé, vagy ragadja magához okostelefonját, tabletjét. Mint ahogyan a kamionsofőröknek vezetés közben

törvényi szabályozás írja elő nemcsak az alkoholtilalmat, hanem a pihenőidő mennyiségét is, úgy a menny felé haladó ember számára is kell lennie egy útmutatásnak a helyes internethasználat felől. Különösen fontos erre a mai időben odafigyelni, amikor az okostelefonok és a mobilinternet révén úgymond állandóan „on-line” állapotban vagyunk. Túl vagyunk már azon az időszakon, amikor is az internethasználatot az otthon, a munkahely, az iskola időben és térben korlátozta. Ahol van „térérő”, ott már van „input-output”. (A számítástechnikában ezekkel a kifejezésekkel a számítógép és a felhasználó, vagy az eszközök egymás közötti kommunikációs folyamatát, valamint az azokban részt vevő adatok összességét jelezzük.) Tehát úgymond bárhol elérnek a „Facebook”, „Ymessenger” üzenetek, levelek, sőt mi is olykor kényszerrel érzünk arra, hogy azonnal megosszuk, amit hallottunk, láttunk a barátainkkal, ismerőseinkkel. Mindegy, hogy mit veszünk be és mit osztunk meg magunk-

(Folytatás a következő oldalon)

Krisztus tanítványának lenni nem pusztán elhatározás kérdése. Nem is egy magaslatos pillanat döntése. Hanem amikor Krisztust imádatig szereted, akkor tanítványa is leszel, és az maradsz, amíg csak imárod.

Heti útmutató

A HÉT IGÉJE

„Nektek adok minden helyet, ahová léptek...” (Józsua 1,3)

A HÉT GONDOLATA

Egy lelkipásztor testvér azt mondta, hogy nem attól fél elsősorban, hogy a gyülekezet tagjai elvesztik üdvösségüket, hanem attól, hogy miként állnak helyt a hétköznapi próbáiban. (Marton Zsolt)

A HÉT GYAKORLATA

Mielőtt valamibe belekezel, mielőtt valahova belépsz, tudatosítsd magadban, hogy az Krisztus fenségterülete, amit most megoszt veled úgy, hogy neked kell cselekedned! Tégy eszerint!

A HÉT IMÁJA

Uram, te adhatod meg egyedül azt a kegyelmet, hogy a feladatok és a helyszínek egymásutánját a te feladataidként és a te helyszíneidként lássam. Tedd meg velem ma is ezt a csodát! Ámen.

Csak egy rémálom...

Súlyos gondok nyomasztották. Ezzel kelt és ezzel feküdt. Sötét árnyak kísértették éjjel-nappal. Ereje fogyóban volt, minden reménye oda. Nem látott kiutat.

– Most mi lesz... hogy keveredek ki ebből... – fogta a fejét –, de egyáltalán hogy kerültem bele... én semmit se értek... olyan keszkesza minden... gyilkos örvények rántanak le, ha csak gondolok erre... és nem tudok nem gondolni rá! Most mi lesz? Mi lesz velem ezek után? Mi lesz így velem? Reménykedve olvasta a Bibliát, hátha megtalálja a megoldás kulcsát, de nem! Kétségbeesetten hívott fel néhány családtagot, barátot, testvért, pásztor, lelkipályozót... de mindenkitől csak ezt hallotta: – Imádkozom érted!

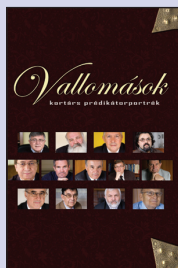
(Folytatás a 36. oldalon)

PROGRAMAJÁNLÓ

♦ **Január 28-án**, szombaton de. 10 órakor **ökumenikus női imánapi előkészítőt** tartunk a MEÖT-székházban (Budapest XI. ker., Magyar tudósok krt. 3.), melyre minden érdeklődőt szeretettel várunk. A szervezők nevében: Kovács Gézáné Ildikó

♦ **Február 13-tól** keddenként 18 órai kezdettel **Építsünk családi fészket!** címmel előadás-sorozat kezdődik a Ráday Kollégium Dísztermében (Budapest IX., Ráday u. 28.). Előadók: *dr. Pálhegyi Ferenc* és *Brouwerne Pálhegyi Krisztina*. Az első előadás címe: Fészkek alkotó elemek: szerelem, szeretet, bizalom. További előadascímek: A szex: szeretet nélkül kapcsolatromboló erő, szeretettel kötőanyag; Társkeresés, társválasztás; Az én szüleim és a te szüleid; A hűség értelme és természete; Meddig kell elviselnünk egymást? (bibliai tanítás a válásról); A gyermek: ajándék és teher; Fegyelmezés szeretettel.

Vallomások kortárs prédikátorportrék

Azért született meg ez a tizenhárom beszélgetés, mert őszintén érdekelt, milyen emberek vezetnek, képviselik a gyakran óriási munkát végző, többségében protestáns kisegyházakat. Reméltem, vannak annyira érdekes személyiségek, hogy érdemes őket egy kötetben is bemutatni. De tegyük egy próbát! Tudták például, melyik szelíd tekintetű lelkipásztorból lett kis híján bokszozó vagy színművész? Ki hagyta ott a Hit Gyülekezetét egy tradicionális egyházért? Ezekre a kérdésekre is választ kaphatnak a könyv lapjain. Az interjúkat rövid egyházismertető is kiegészíti, segítve ezzel az érdeklődők jobb tájékozódását.

Izsák Norbert – a szerző

Megrendelhető 2800 Ft áron a kiadó címén: Pünkösdi Teológiai Főiskola (kiadó), 1182 Budapest, Gyömrői u. 89.

Internetes kommunikáció (folytatás a címloldalról)

ből? Ugye, hogy nem. Van, akit a Szentlélek már eddig is vezetett, és lesz olyan, akinek talán ez az írás segít abban, hogy mértékletes és józan maradjon a virtuális világban is.

Az egyszerűség kedvéért maradjunk azoknál a fogalmaknál amelyekről már szó volt, mert pusztán ezekre odafigyelve és ügyelve már jó irányba fordulhatunk az információs szuperstrádan.

Input. Igen fontos kérdés, hogy mivel tölti meg az ember a fejét, a szívét, a lelkét. A régi mondás szerint: amit eszel, az leszel. Átkot vagy áldást veszel magadra az interneten? Te mit veszel be? Mire szomjazol-éhezel? Ha az igazságra, akkor a böngésződ előzményeiben, elmentett könyvjelzőid között keresztyén szemléletű honlapok vannak többségben, a barátaid többnyire testvéreid is. Amennyiben nem az „odafelvalókat” keresed, akkor haverok, csajok jelentik a kapcsolataidat, lájkolod, amit a többség, és böngészőhasználat után mindig töröld az előzményeket. Vagy te „privát”, „inkognitó” üzemmódban használod a böngészőt? Mindez önmagáért beszél. Vigyázz tehát arra, mit veszel be, mivel töltöd fel magad, mert sok lélekmergező anyag kerülhet a szervezetedbe meggondolatlanság, felelőtlenesség nyomán! Igaz, hogy az Úr Jézus szavai szerint nem az fertőzteti meg az embert, ami bemegy az emberbe, de ott beviteli csatornaként a száj volt megjelölve, nem pedig a szem és a fül, melyeket sokszor be kell zárni, hogy elkerüljük a fertőzést. Vigyázz arra, hogy mit olvasol, mit hallgatsz, és milyen képeket, illetve filmeket nézel! Aztán a forrásra is figyelj oda, mert „egy forrás sem adhat sós és édes vizet” (Jak 3,12b). Lehet, hogy adott időben minden szépek és jónak látszik, de ugyanakkor aki vagy ami a látszat mögött van, az nagyon is romlott és gonosz. Pedofilok, paráznák, gyilkosok, részegesek stb. olyan szép és kedves meséket, bókákat tudnak írni a Facebookon, messsengeren, skype-on vagy egyéb chat-alkalmazásokon kiválasztott áldozataiknak, hogy rútságuk csak utólag derül ki. A kétértelmű beszéd vagy írás minősíti a forrást. Ne fogadj be és el akármit és akárkit, csak megbízható forrásból töltsd meg!

Output. Mit adjunk ki magunkból, mit láttassunk magunkból? Olyan kérdések ezek, amelyekre tudni kell a helyes választ ahhoz, hogy internethasználatunk ne átok, hanem áldás legyen. „Az jön ki az emberből, ami benne van.” De vajon mindennek ki kell jön-

ni, és mindenki előtt? Ha kedvesek akarunk lenni az Úr előtt, és jót akarunk magunknak, másoknak, akkor az a válaszunk, hogy nem. Sőt, amit magunkból közlünk, azt sem mindegy, hogyan tesszük. Aztán bármennyire is nagy igazságnak látszik a fentebbi idézet, mégsem teljes igazság, mert sokszor még az is kijönni látszik az emberből, ami soha nem volt benne. Ezt képmutatásnak vagy idegen tollakkal való ékeskedésnek mondjuk. A hívó embernek, legyen az fiatal vagy idős, fiú vagy lány, mindig arra kell törekednie, hogy „úgy fénylődjék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti menyyei Atyátokat” (Mt 5,16). Küldetésünk van tehát arra nézve, hogy megjelenítsük magunkból mindazt, ami Istentől származik. Erre kiváló terep és lehetőség az internet. Megoszthatod személyes bizonyosságtételeidet, tanulságos történeteidet, élményeidet, egyszerűen magadat a nagyvilággal is, csak figyelj oda arra, hogy „ne adjátok azt, a mi szent, az ebeknek, se gyöngyeiteket ne hánnyjátok a disznók elé, hogy meg ne tapossák azokat lábaikkal, és néktek fordulván, meg ne szaggassanak titeket” (Mt 7,6). „Avagy nem tudjátok-e, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, a melyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok?” (1Kor 6,19)

Akkor van baj a közléssel, és akkor von átkot maga után az internethasználat, ha az *output* testiséget, és nem lelki szépséget jelenít meg. Kevés szomorúbb látvány van az interneten annál, mint amikor a Facebook vagy egyéb képmegosztó oldalakon hívó(?) lányok, fiúk olyan képeket, szövegeket tesznek közzé magukról, egymásról, amelyeknél csak a képek alatt sorakozó kétértelmű megjegyzések ocsmányabbak. Nem kellene ennek így lenni. Sőt. „A tisztességre gondotok legyen minden ember előtt!” (Róm 12,17b) Mai mediatizált világunkban nagyon is figyelni kell arra, hogy milyen képet mutatunk magunkról. Légy őszinte, de ne mezítelen, légy szókimondó, de ne közönséges, légy hívó, de ne hiszékeny, és e felsorolás lehetne folytatni! Az Úr adjon még további bölcsességet és világosságot arra nézve, hogy megítélhessük, mi az a közlés az interneten, ami miatt dicsőíteni fogják az emberek Menyyei Atyánkat! Ha ez a cél, akkor ennek eléréséhez jó lelkiállapot és a Szentlélek vezetése szükséges-tetik. Akkor áldást veszünk és áldás leszünk még az interneten is!

Veress Efraim

Imahét... (folytatás a címloldalról)

Igét olvasott fel Mészáros Kálmán
baptista egyházelnök

Az istentiszteleten a liturgiát Snell György, a bazilika plébánosa kezdte, majd dr. Fischl Vilmos evangélikus lelkész, az Ökumenikus Tanács főtákará mondta a bevezetőt. Nyitó imádságot mondott Kocsis Fülöp görög katolikus megyéspüspök. A bűnvalló imádságot dr. Fabiny Tamás evangélikus püspök mondta. A következőkben olvasmányok hangoztak el Csernák István metodista szuperintendens (Hab 3,17-19), Pataky Albert pünkösdi egyházelnök (1Kor 15,51-58), valamint dr. Mészáros Kálmán baptista egyházelnök részéről (Jn 12,23-26).

Ezt követően dr. Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek, az MKPK elnökének szentbeszéde következett János 12,23-26 alapján. Kiemelte: a keresztyéneknek át kell érezniük a közöttük lévő alapvető egységet és közösséget. Keresniük kell Jézus üzenetének mélységeit, és keresniük kell, „hogyan tudják szeretetét egyénileg és közösségekben is tanúsítani a világnak”. Az MKPK elnöke úgy fogalmazott: „mai világunk kihívást jelent az Istenbe vetett hit számára. Tisztelettel tekintünk tehát minden vallási közösségre. (...) Ha nem is tudunk együtt imádkozni azokkal, akik más Istent tisztelnek, de ugyanazért a szándékért, a békéért, az igazságosságért, az igazságért, a szeretetért és a szabadságért mindannyian könyöröghetünk.” Erdő Péter szólt arról, hogy az idén emlékezik meg a katolikus egyház a II. vatikáni zsinat kezdetének 50. évfordulójáról. Ez a zsinat programként vallotta a keresztyének

egységének előmozdítását. „A miszsióban, a Krisztusról való tanúságtételben szolidaritásnak kell lenniünk egymással nekünk keresztyéneknek” – hangsúlyozta.

Emlékeztetett arra, hogy az idei ökumenikus imahét mottója: „mindnyájan el fogunk változni”, s „ez a változás a feltámadott test dicsőségére, az üdvözültek állapotára utal”. Az örök üdvösség adja mindennapjainknak a távlatot már itt a földön – tette hozzá.

Ezután Steinbach József dunántúli református püspök, a MEÖT elnöke hirdette Isten ígését az 1Kor 15,51 alapján. „Isten Jézusban legyőzte a halált, mindazt, ami miatt szenvedünk”, ezért a keresztyének mindannyian „megváltott, megszabadított emberek”. A keresztyéneknek ezt az evangéliumot hirdetniük kell – jegyezte meg. Utalt arra, hogy az emberek „az örök életet kapják a megváltással”. A test feltámadása azt jelenti, hogy az emberek „megőrzik személyazonosságukat”, ugyanakkor a testük elváltozik, „amikor teljessé lesz rajtunk a megváltás műve”. Isten új eget és új földet teremt a feltámadottak számára, ezzel „az örök élet nem valami megfoghatatlan lebegés” – fűzte hozzá.

Majd az apostoli hitvallás következett, amelyet Tarr Zoltán református zsinati tanácsos vezetett be, Gáncs Péter evangélikus elnök-püspök pedig az egységért és a megváltozásért imádkozott. A miatyánkot Kalota József ortodox érseki vikárius mondta el a hívekkel. Az elköteleződés imádságát dr. Bóna Zoltán református lelkész, a MEÖT korábbi főtákará mondta. A Himnusz elénekzése után elbocsátó áldásokra került sor anglikán és ortodox főpásztorok részéről.

Horváth-Bolla Zsuzsanna MTI
Fotó: Kalocsai Richard

A véleményezés joga, kötelessége

Mindenkinek joga, sőt kötelessége, hogy saját véleményét alakítson ki az őt körülvevő világról: családjáról, mások családjáról, gyülekezetéről és szolgálattevőiről, politikai pártokról és politikuskokról, települése vezetőiről, a különféle etnikai csoportokról, az ateistákról, a tudósokról, a médiáról, a törvényekről... egyszerűen mindenről.

Viszont megfogalmazott véleményünk terjesztését és szétszórását már bizonyos szabályok határozzák meg, és csak ezek figyelembevétele teszi megnyilatkozásunkat hasznossá vagy hiteltelenné.

Először arról érdemes megosztanom a véleményemet, aminek megítélésében a legjobban otthon vagyok (pl. saját életem, viselkedésem, beszédem, erkölcsöm...). Természetesen nem könnyű egyáltalán feltárni, esetleg ütköztetni a magunkról kialakított képet embertársaink véleményével.

Am csak ezután oszthatom meg nézetemet azokról a dolgokról, amelyekben még felelősen és cselekvően veszek részt. És itt véget is ér a „Sutor ne ultra crepidam” kompetenciánk (Suszter, maradj a kaptafánál!). Ha ezen a két területen hitelesítik véleményünket az embertársaink, csak akkor érdemes azokon a területeken is megpróbálkozni véleményünk terjesztésével és hangoztatásával, amiket csupán megfigyelünk, vagy amikről mi magunk is csak hallottunk (pl. rádióból, újságból, a szomszédától, „szóvivő” testvérektől...).

Kívülállóként, kibicként, felelőség nélkül könnyű véleményt mondani. Ezt teszik sok esetben a rádiós és televíziós műsorvezetők és a behívott „szakértők”. Nem ők lesznek számon kérve, ezért bármit mondhatnak.

Következmények (azaz felelőség) nélkül véleményt mondani pedig olyasmiről, mint válaszolni azokra a kérdésekre, amiket sosem tettek fel nekünk azok, akik a szóba hozott feladatokkal és tevékenységekkel foglalkoznak. Mert... „aki arra felel, amit meg sem hallgatott, azt boldognak tartják, és megpirongatják” (Péld 18,13).

Háló Gyula

Csak egy rémálom... (Folytatás a címloldalról)

A bonyodalom pedig egyre csak virult. Naponta újabb és újabb csápokot növesztve, ravaszul és fenyegetően hálózta be gyenge szívét. Rátapadt, mint egy polip, s közben egyre közelebb vonta a gyilkos szájához, mely könyörtelenül morzsolja szét abban a pillanatban, amint megérkezik a tragédia kellős közepébe. Igéket idézett, zsoltárokat mondott, de semmi. Aztán kiürült teljesen. Letett a megoldás lázas kereséséről és elalvás előtt mindössze ennyit mondott:

– Istenem, segíts! Te tudod, hogyan!

Ezen az éjszakán egy álmot látott. Valami sűrű, sötét közegben magányosan lebegett a lelke. Gonosz vicssorgások közepette éles karmok kapkodtak utána. Mindenfelől, kiszámíthatatlanul csaptak le rá, de sose sikerült őt megkaparintaniuk, bár megsebeztek sokszor! Iszonyúan félt! Már azt hitte, hogy itt vész el, hogy nincs tovább! Ennyi volt! Innen már tényleg nincs menekülés! Ebben a másodpercben egy fényugár csapott a fekete riadalom mélységébe és egy szempillantás alatt kirántotta onnan hatalmas erővel, végtelen szeretettel. Aztán letette egy fényesen ragyogó ajtó előtt.

– Mi történt? Hol vagyok? És most... most miért nem félek? Mi ez az erő, ami még mindig velem van, és mi ez a mérhetetlen szeretet, amely eltölt? – tépelődött.

Sehol senki. Ránézett az ajtóra, és döbbenetesen vette észre, hogy nincs rajta kilincs. Mégis biztosan tudta, hogy neki ezen át kell mennie!

– Hahó! Van itt valaki? Válaszoljon, kérem! – suttogott.

Nem mert hangosan kiáltani, mert egy tisztetletet kiváltó érzés gátolta ebben. Semmi! Megtapogatta az ajtót. Fülét rátapasztotta. Enekszót hallott.

– Dicsőség a magasságban Istennek, és békeség a földön...

– Békeség? Ugyan hol van a békeség? – kérdezte szinte önmagától, mert megint eszébe jutott minden gondja.

Csak állt. Csak hallgatott... s akkor, amikor már nem is figyelt ma-

(Folytatás a következő oldalon)

Isten az őt megillető helyen

A mai „korszerű” prédikációkban az ember már olyan régóta ott áll a középpontban, hogy a sok állástól alaposan elfáradt a lába – írja Heinz Zahrnt Mire jó a kereszténység? című könyvében. Az ember szükségletei, a szükségletek kielégítése, az ember személyének méltósága, lehetőségei és képességei bibliai és lélektani szempontból úgy ki lettek aknázva, hogy már mennyországnak kellene lennie a földön, ha ezek valamit képesek lettek volna elérni. Idéz egy Moszkvában hite miatt hét évet börtönben töltött író: „Eleget beszéltünk már az emberről. Ideje lenne Istenről szólni.” Mert újabb időkben egy kissé megfordult a hívők kegyessége. Már nem az a kérdés, hogy Isten mit vár tőlünk, hanem az, hogy mi mit tudunk az Istennel való kapcsolatunkból kihozni. Ahogy a régiek mondták: mint egy amerikai nagybácsitól kicsalni. A hívők sok (esztelen) kívánságukat felsorolják imádságaikban, és azt várják, hogy azokat Isten teljesítse. Hiszen azt tanították nekik, hogy „a hatalom az ő szájukban van”. Mondják el Istennek azt, amire vágyanak, mert akkor annak a valóra válását várhatják, természetesen Istentől.

Azonban hitünk szerzője, Jézus (Zsid 12,2) soha nem juttatta semmiféle előnyhöz saját tanítványait. Bűntől való szabadulást és örök életet ígért nekik, és nem kívánságaik teljesülését. Önmegtagadásról, kereszt-hordozásról (Mt 16,24–28), de menyeyi hazáról is beszélt, és arról, hogy követői jövevények és vándorok e földön (Zsid 11,13), és nem a simán gördülő könnyű élet és némi luxus várományosai. De önmegtagadásuk is javukra válik, mert nem gyötrik magukat felesleges és kielégíthetetlen vágyaikkal, és nemcsak megtagadják ezeket, hanem meglátják azt, ami igazán fontos.

Az értékek csúcsán ma az ember jóléte, testi egészsége áll, amit szorosan követ a szex és a szabadidő kellemes eltöltése: a szórakozás. Ehhez hozzátehetjük még a hírnevet és a megbecsülést, a tekintélyt is. Az ember igyekszik minden pillanatban a feltámadó (sokszor szeszélyes) igényeit leggyorsabban kielégíteni, és ebben a kegyes embert hite is segíti. Csak imádkozni kell, és a vágyai teljesülnek. Főleg, ha megfelelően erős hittel kéri.

Az effajta gondolkodásban az ember és igénye áll a középpontban, és

Isten a peremre szorul, és csak azért kell, hogy kívánságainkat teljesítse. Ki más hatalmazott fel erre minket, ha nem maga Jézus? Kérjete, és adatik, zörgessetek, és megnyitattik, mert aki kér, mind kap, aki zörget, annak megnyitattik (Mt 7,7–11). Igaz, hogy Jézus ígérete azoknak a tanítványainak szólt, akiket a szoros kapun át a keskeny útra hívott (Mt 7,13–14), és az ő számukra nem eltörölni jött Isten törvényét, hanem betölteni, vagyis megerősíteni és teljessé tenni (Mt 5,17–48). Ezt is a javukra.

Az Úr Jézus azonban beszélt az olyan tanítványokról, akik nem követni, hanem csak kihasználni akarják őt. A megízeltlenült sóhoz hasonlították őket, amit kidobnak és megtaposnak az emberek. Sok fejtörést okozott ez a jézusi mondás mind a vegyészeknek, mind a teológusoknak. Hiszen köztudott, hogy a só nem képes megízetlenülni. Kivéve, ha mézet csorgatunk rá, esetleg még jól összekeverjük egyéb aromával is, például vaníliával.

A tüzes kemencébe vetett három ifjú nem azon törte a fejét, hogyan engedhette meg ezt az Isten (Dán 3), hanem tudták, hogy nem az Isten tartozik nekik (még elszámolni sem), hanem ők tartoznak az Istennek mindennel a sok jóért, egyáltalán az életükért. És nem lehet olyan nagy ár, ami őt meg ne illetté. Megszívlelendő, hogy a tüzes kemencéből a szabadulás nem akkor következett be, amikor a király alkudozott velük: higgyenek, amit akarnak csendes-kamrájukban, csak most mutassák be az áldozatot az állóképnek – hanem akkor, amikor vállalták a halált is Istenért.

Mi magunk is így vagyunk, ami szívünknek kedves, azért sokat vállalunk. Ami mindenek felett való, azért mindent. Időt, pénzt, fáradságot nem sajnálva, önmagunkat nem kímélve.

Különös következménye van annak, amikor az ember válik fontosabbá Istennél. Sohasem volt annyi okos könyv a társadalmi igazságosságról, mint napjainkban, és sohasem volt a világ igazságtalanabb, mint napjainkban. Soha ennyi szakkönyv nem jelent meg konfliktuskezelésről, házassági problémák megoldásáról és gyereknevelésről, és soha ennyi családi konfliktus, veszekedés, válás, félárva és iskolai agresszió nem volt. Ennyi pszichológus sem volt még a történelem folyamán, és ennyi kaoti-

kus és depressziós személyiség sem. Soha ennyi evangelizációs módszert nem tanítottak, mint manapság, és Európa soha nem volt távolabb az Istent akarata szerinti emberségtől, mint ma.

Mindennek a mélyen lévő oka, hogy az ember elkótyavetyélte Istent. Akkor pedig hiába a jó szándék is. Már csak az ember és a problémái vannak. Nekünk keresztyéneknek pedig nem csupán Krisztusban kellene hinnünk, hanem elsősorban neki, mert különben ő lágyan pusztul bele a mi „hitünkbe”. Csak ott válik az ember emberré, ahol Istent Istenért magáért szeretik és tisztelik. Ahol csak adományai számítanak, a hit is zavarossá válik. Amikor azonban a lélek rátalál Istenre, többé nem az ajándéka, hanem ő maga válik fontossá. Ekkor újjászületünk. Lelki mozdulatunk nem felőlünk irányul öfelé, hanem tőle felénk. Dolgaink többé nem lesznek mesterkéltek, hiszen egy újszülött nem erőlködik, csak van.

Egy valamire való házasságban ha megkérdezik a házasságot, hogy mi számukra a házasságuk értelme és értéke, vagy nem értik a kérdést, vagy sértődötten visszautasítják: hogy lehet egyáltalán ilyet kérdezni? A házastársi hűség és szeretet egyszerűen jelen van, és önmagában hordja értékét. Ilyen az Isten iránti szeretetünk is. Ha mindenáron rákényszerül az ember, fel tudja sorolni a békés, kiegyensúlyozott élet örömeit, az anyagi stabilitást, az emberi közösségen belüli védettséget, az

azonos érdeklődés örömeit, az együtt megőregedés biztonságát, de mindezek a házasságnak csak következményei, de nem képezik az alapját. A házasság önmagában hordja értelmét. Ha a házastársak egymás vagy gyermekeik felé már azt kezdik firatni, hogy mennyit fektetnek bele és mennyi térül meg, akkor el is indultak a bomlás felé. Ez istenhitünkkel sincs másként. A szükségünkben megsegítő vagy kívánságainkat teljesítő „isten” lassan, de biztosan el fog tűnni a horizontról.

Azzal az Istennel, aki Krisztusban mindent odaajándékozott nekünk (Róm 8,32), csak ugyanezen az alapon lehet közösségben élni. Aki csak javait akarja, de nem őt magát, az előbb-utóbb megbotránkozik benne, és máshol keresi boldogulását, vagy hite önzsongító csácsogás szintjére süllyed. Isten Isten! Ha ő teljes módon, minden fenntartás nélkül adja magát nekünk, nem számolgatva, hogy ez neki mibe kerül, akkor azok, akik őt igazán megértik és szeretik, ugyanezt teszik. Az első keresztyének számára nem volt kérdés, hogy mit és mennyit kérhet tőlük. Istent önmagáért szerették és tisztelték. Tudták, hogy ő Úr, és nem a vágyaik kiszolgálója. Ez volt a keresztyénség normális állapota. Isten szabad döntéséből szabad kapcsolatot akar, de nem használható fel semmiféle privát cél érdekében. Aki önmagáért szereti Istent, az mindig is szeretni fogja.

Hegyi András

Egy újabb 50 év!

Isten iránti hálával köszönjük meg, hogy korunk minden áskálódása ellenére örökre él az Úr akarata és segítsége a házasság szentségében is, érdemes figyelniük rá!

Most egy újabb 50 éves házassági évfordulónak örvendezhettünk Újpesten. Idősebb *Kulcsár Tibor* és *Mária* 2011. december 23-án ünnepelte ezt a csodát, és 25-én köszöntötte őket gyülekezeti körben *Mészáros*

Kornél lelkipásztor a 128. zsoltár igéi alapján. A családi megemlékezésre 27-én került sor Kosdon, ahol húsz lélek gyűlt össze. *Iffj. Kulcsár Tibor* lelkipásztor – az összegyűlteket nevében – a 127. zsoltárral köszöntötte szüleit. Az ünnepi alkalom központja az Úr volt, aki a hármaskörben megígérte, hogy gondozni és segíteni fogja ezt a kapcsolatot, és így is lett. Tibor bácsi megemlékezett arról, hogy a kettős kötés olykor bizony bomladozott, de az Úr keze mindig megszilárdította azt, amit a világ rombolni akart. Mária is megerősítette, hogy nagy kincs a hűség az Úr és egymás iránt, melynek csodás gyümölcsei vannak. Boldogok a fiak, akik mindezt láthatták, és boldogok a hiteles tanító lelki fiai is, akiket ez is megerősít az Úrba vetett bizalom szükségességében.

Salyámós Éva

(Folytatás az előző oldalról)

gára, csak engedte, hogy teljes szívét és lelkét átjárja a bentről áradó hit és boldogság, hirtelen kibugygyan ajkán a szó:

– Békesség... – s az ajtó kinyílt!

Egy csodás út tárult elé fényesen kivilágítva. Két szegélyén fenséges gyümölcsöktől roskadozó fák mutatták az irányt.

– Előre!

Megmagyarázhatatlanul kiegyensúlyozott volt. Csak ment, ment, s mikor egy cseppet megfáradt, egy-egy ízletes gyümölcsöt szakajtott le magának. Új erőre lelt, és a hangok, melyek az Istent dicsőítették, egyre közelebb jöttek. Már ő is velük énekelt, bár fogalma se volt arról, hogy honnan tudja a szöveget, a dallamot, de úgy érezte, mintha az idők kezdete óta ott lett volna a szívében... s most elővirágzott onnan.

Aztán egy útelágazáshoz ért. Egy szélesebb út vezetett tovább. A keskeny jobbra tartott. Egy pillanatra megállt gondolkodni. Minden vágya a keskeny útra vonta.

Egy folyóhoz érkezett. A víztorajok tetején ezer gyémántcsillogás táncolt, de a felszín mégis olyan nyugodt, olyan békés volt.

– Békés... – pihent meg száján ismét a szó, és a víz kettényílt előtte. Száraz lábbal kelt át, és egyre boldogabb lett. Minél többet ment, annál távolabb került régi gondjától, s az olyan kicsire zsugorodott össze a szívében, hogy már nem is értette, egyáltalán miért volt olyan kétségbeesett miatta. Aztán egyszer csak erős karok emelték fel, s a pillanat tört része alatt egy pompázatos trónteremben találta magát. Megállt az Úr előtt, és mellette a trónuson Jézus ült. Jobb lába egy cseppnyi hógolyón pihent, mikor megszólalt.

– Gyermelem, miért tartott ilyen hosszan az út, hiszen neked mindig szabadságod van belépni a dicsőséges Úr tróntermébe!

S mikor Jézus felállt, hogy átszegzett kezeivel átölelje az érkezőt, abban a pillanatban a lába alatt lévő picurka gömb szilánkos recsegéssel tört porrá, s ő látta, hogy ez volt az a probléma, mely kikerülhetetlenül hatalmas, gyilkos lavinaként dermesztette őt már egy ideje. Most az angyalok ismét dicsőítő énekbe kezdtek, s ő felszabadult örömmel fedezte fel, hogy élete új szakaszba lépett...

Salyámós Éva

2012. január 29.

Várni és remélni

„Kinek egészsége van – reménye is van, és kinek van reménye, van mindene” – tartja egy arab közmondás. Egy mexikói szólás szerint: „a remény hal meg utoljára”. Talán soha nem volt ekkora igény a reményre, mint most, amikor hazánk élen jár az öngyilkosságban, emellett sok a válás, az abortusz, az alkoholista és a depressziós. Ezt a politikusok is érzékelik. Nem véletlen, hogy a 2012-es évet a reménység évének nevezték. Az egyházi életben is a reménység éve van, ugyanis június 1–3-án a Papp László Sportarénában rendezik meg a Reménység fesztivált.

A reménység ellensége a csüggedés. Gyakran elbizonytalanítanak a korábbi negatív tapasztalataink, és ha azokra nézünk, akkor eluralkodik rajtunk a csüggedés. Érték bennünket rossz dolgok, amelyek sebet okoztak. Azzal, hogy a korábbi negatív dolgokat emlegetjük, megragadunk ott, ahol a baj ért minket. Csak úgy tudunk továbbmenni, ha feldogozzuk a korábbi sérelmeinket, bukásainkat. Nem kell mondanunk az önsajnálatra, és ragaszkodnunk kell Isten ígéreteihez, amelyekhez ő mindvégig hű! Az Úr nagyobb, mint a korábbi negatív élettapasztalataink.

Isten megígérte Ábrahámnak és Sárának, hogy gyermekük születik. A látható világban irreálisnak tűnt a várákozásuk. Milyen nehéz lehetett reménykedniük, amikor az emberek kérdőre vonták Isten ígéretét, és balgának nézték őket, hogy 85 évesen is még mindig a gyermekáldást várják. Mit tettek? Mindennap elmondták egymásnak és minden kételkedőnek, hogy az Úr megígérte nekik, hogy lesz gyermekük, és amit ő megígért, azt be is fogja teljesíteni még akkor is, ha sokat kell rá várni, vagy ha az a látható világban teljesen lehetetlen. Sárának 0% esélye volt arra, hogy szüljön, Ábrahámnak is 0% esélye volt, hogy gyermeket nemzzen, de jött Isten, és a két 0 elé odaállt. Így lett a teljes reménytelenségből 100%-os bizonyosság. Ábrahámék nemcsak elhitték, hanem ki is mondták ezt az ígéretet, ezzel erősítették a lelküket.

Nem a kormány segít

Ne a kormánytól, emberektől várjuk, hogy beteljesítik a reménységünket, mert ha ezt tesszük, akkor vízszintes irányba néző, passzív reménységünk lesz csupán, ami nem vezet sehova. Akinék aktív a reménysége, az függőleges irányba, fölfelé

néz. Miben reménykedünk? Ha negatív dolgokat várunk, akkor az életünkbe befészkelet magát a félelem, és ha nem tudunk a körülmények fölé emelkedni, akkor legyőzetünk. Most a félelem árjai zúgnak, amelyek meg akarunk fosztani az élő reménységtől. Erős személyiséget kell kiépítenünk, hogy meg tudjunk állni a nehézségekben. Lelkünket át kell adni az ígéreteknek, hogy azok beépüljenek a belső tartásunkba! Isten azt akarja, hogy megtapasztaljuk, ő 2012-ben is a vizek és a sötétség fölött trónol.

Drága testvérem! Szomorú a szívem, mert nem látod, hogy beteljesülne az az ígért, amelyet Istentől kaptál? Mindenki csak legyint és sajnálkozva néz, amikor a reménységedről beszél? Ha a látható világban mindenki cáfolja, amiben reménykedsz, akkor is állj rá Isten ígéretére! A reménység fenntart a felszínen. Ő megadja azt, amit megígért. Az ő segítségével a körülmények fölé tudsz emelkedni. Bátran várj pozitív dolgokat! Ne a körülményekre nézz, hanem fölfelé! Ne fáradj bele a várakozásba! Hidd el, hamarosan Isten neked is elhozza a várva várt ígéretet!

Durkó Anett

Baleset

Abban az amerikai iskolában, ahol két évig tanítottam, kagylóval volt beterítve az iskolaudvar. Ha átmentünk volna rajta, szétvágta volna a cipőnk talpát. Nem is merészkedett oda senki. Egyik nap tanítani mentem az egyik tanterembe, és *Jennifert* a kagylótengerben láttam. Fájdalmasan sírt. A kagyló megsebezte, sőt ki is vágott egy izomdarabot a lába szárából. Erősen vérzett. Biztosan nagyon fáj neki.

Sokan látták, de elmentek mellette. Sokan hallották a sírását, de nem figyeltek rá. Volt, aki csak legyintett a kezével.

Nem nézhettem tétlenül, ölbe vettem a síró gyermeket, és bevitettem az irodánkba. Telefonáltunk az édesanyjának, aki sietett a kislányához, aki orvoshoz vitte.

Másnap egy sereg gyerek állt az irodánk előtt. Hangosan, és magyarul köszönték meg a segítséget. Jennifer története attól szomorú, és attól olyan szép, hogy a kislány néger volt.

Frittmann Lászlóné

Hogyan ismerhetjük meg Isten akaratát?

Jogos ez a kérdés, mert a hitetlenek nem kérdeznak Isten akaratát után. Viszont a hívő tusakodik Isten akaratáért. 40 évi szolgálatom során mindig Isten alapszámbáiyait ismerhettem fel:

Isten akaratát kitartó és erős imákon keresztül ismerhetjük meg. A hívőnek újra és újra ezt kell kérdeznie: Uram, mit akarsz, mit tegyek?

Isten akaratát elsősorban a Szentírason keresztül ismerhetjük meg. Isten ígéjében mutatja meg nekünk akaratát. Az Úr újra és újra egy meghatározott ige által beszél hozzánk.

A Szentlélek intésén és figyelemztetésén keresztül ismerhetjük meg Isten akaratát, aki a szívünk-höz szól, és egy meghatározott ígért tesz nagygyá.

Szolgáló testvéreinken keresztül is felismerhetjük Isten akaratát, akik a tanácsaikkal mellettünk állnak. Hallgatnunk kell azokra az idősebb testvéreinkre, akiknek több tapasztalatuk van.

A körülményekből is megtudhatjuk Isten akaratát, amelyekben vagyunk. Az életünkben történő eseményeken, korlátozásokon keresztül ismerteti meg velünk az ő akaratát.

Hogy megismerjük Isten akaratát, ahhoz időt kell hagynunk neki, hogy kinyilvánítsa. Nem szabad Istenre ráerőltetnünk azt, hogy a szándékunkat és a kívánságainkat vigye keresztül.

Időnként Isten valahogyan belenyúl az életünkbe, és ráeszmélünk arra, hogy egy másik útra vagy szolgálatra akar átvzetni minket.

Ismeretlen szerző

Élmények bibliaosztogatás közben II. rész

Füzessy Ferenc, a kispesti gyülekezet tagja a múlt év végén ment el az örök hazába.

Feri bácsi a biznyságtételt bátran gyakorolta utcán, közintézményekben is. Sok Újszövetséget adott ajándékba az így megszólított embereknek. Az alábbi biznyságtétel a Követek című gyülekezeti lap 2011. januári számában jelent meg.

A Lehel téri csarnokban voltam. Az egyik padon egy hölgy ült és evett. Odaléptem hozzá, jó étvágyat kívántam, és beszélgetni kezdtem vele. Azt mondtam, hogy a testi táplálék után lelki táplálékra is szüksége van. Felajánlottam neki egy Bibliát, hogy abban megtalálható a lelki táplálék. Erre ő: „Hagyjon engem békén az Istennel, nem érdekel engem az Isten. Adja oda annak, akit érdekel az Isten!” Szomorúan továbbmentem, majd megláttam, hogy egy másik padon három idős néni üldögél egy oszlop tövében. Odaléptem hozzájuk, és mondtam, hogy nagyon jó a testi

pihenés, de még jobb Isten Fiának, Jézus Krisztusnak keresztje tövében. „Uram – mondta az egyik idős hölgy – nekem még senki nem beszélt így Istenről és Jézus Krisztusról. Jó hallgatni, amit mond. Isten megáldott egy emberrel, és ez az ember maga.” Kérdeztem, hogy van-e Bibliája. Nem volt, így örömmel elfogadta, amit adtam neki, két kézbe fogta, és megcsókolta. A másik öreg néni is kért egyet, és tőlük bátorságot kapva megkérdezte a harmadik néni is, hogy kaphatna-e ő is egyet, mert régóta vágyik egy Bibliára. Otthonról összesen három hoztam el, így tudtam adni a harmadik néninek is. Közben eszembe jutott, hogy a Jó Isten intézte úgy, hogy az elsőnek megszólított hölgy nem fogadta el, így annak tudtam odaadni, akinek „nagyobb szüksége volt rá”. Mind a három öreg néni a kapott ajándék felett örvendezve, Isten áldását kívánva búcsúzott tőlem.

Átélté és lejegyezte: Füzessy Ferenc 88 éves „missziómunkás”

Via Dolorosa, Krisztus a fájdalmak útján

Füzessy Ferenc az általa alkotott festményről a következőket mondta: „Szerettem volna kiábrázolni azt, hogy Krisztus váltságára mindannyiunknak szüksége volt és szüksége van. Mi baptisták is bűnösök vagyunk, de értünk is meghalt Krisztus. Mindannyian részt vettünk ebben a menetben. Ez vezetett arra, hogy egy nagymé-

tű festményben ábrázoljam ezt a bibliai gondolatot, igazságot.”

Mérete: 6 x 3 méter, olaj vászon festmény. (A rajta szereplő alakok életnagyságúak.)

Készült: 1977–1979-ig. 1979. december 8-án a kispesti baptista imaházban lett bemutatva egy műalkotás-avató istentisztelet keretében.

AKIK HAZAMENTEK

„Van vigasztalás Krisztusban” (Fil 2,1)

RÉTKÖZBERENCs: 2011. november 30-án búcsúzott a Roma Baptista Gyülekezet **Pongó Ernőtől**, aki 48 éves korában váratlanul hunyt el. A ravatalnál **Kovács Bálint** testvér a Mt 24,40–44 alapján hirdette az igét, „legyetek ti is készen”, szolt az üzenet. A sírnál **Lovas Vince** testvér vigasztalása hangzott a népes gyászoló családhoz.

BP, PESTSZENTLŐRINC: Az örök élet reménységével vettünk búcsút **Fazekas Győzőné (Kiss Teréz)** testvérünkötől 2012. január 6-án a bajai temetőben. 79 éves korában, az év utolsó előtti napján szólította magához az Úr. Terike néninek gyülekezetünkben mindig volt egy verse és szolgálatkész szíve. Áldott legyen emléke! A vigasztalás üzenetét **Nyári István** lelkipásztor hirdette.

H I R D E T É S E K

♦ **Vonós, pengetős hangszerek** és vonó szakszerű javítását garanciával **vállalom**. **Fóris Gergely** hangszerkészítő és javító. Érdeklődni lehet: forgergely@gmail.com, illetve 06 /20/ 886-0885.

♦ **Ház eladó** Eladó kétgenerációs családi, kertes ház Budapesten a XV. kerületben, csendes, nyugodt környezetben, 399 négyzetméteres telken. Hőszigetelt, 2 szintes, külön bejáratú, központi cirkó fűtéses, 100 négyzetméteres lakóterülettel: 3 szoba, 2 konyha, 2 fürdőszoba, 2 WC. Melléképületek: 1 nyárikonyha + WC, garázs, szerelőakna, pince, műhely. A kert gondozott, tujákkal, gyümölcsfákkal, szőlővel beültetett. Tel.: 06 20 822 88 37.

♦ Az USA-ban élő, kétgyermekes, a Magyarországi Baptista Egyházban számos családi és baráti kapcsolattal rendelkező család szeretne Budapesten/környékén élő idős néniével, bácsival **életjáradékszerződést kötni**. +36-30/580-8589, dnagy@gmail.com.

♦ **Takarítást**, beteggondozást, bevásárlást vállalom. Érd.: 06 20 218 85 39.

Az Urat szolgálni

2009-ben már beszámoltam arról, hogy a tahitótfalui gyülekezetben újra alakult fúvószenekar, amely folyamatosan napjainkban is bővül zeneiskolás gyermekekkel, immár 18 főből áll. Valamint gyülekezetünk új hangszerek vásárlásával segíti ezt a szolgálatot. Ez a lelkes kis csapat már jól összekovácsolódott, szeretünk a pénteki próbákon együtt lenni, sokáig gyakorolni és a gyermekeknek vagy az új zenészeknek taníttatni a kottákat. Gyermekeink örömmel veszik, hogy az idősebb testvérekkel együtt zenélhetnek. Vannak olyan kisgyermek, akik még csak a gyakorlásra boldogan vesznek részt, és nagyon várják, hogy a szolgálatba beállhassanak. Hálásak lehetünk azért, hogy ez egy olyan szolgálati terület, ahol a fiatalok együtt lehetnek az idősebbekkel, és jól érzik magukat ebben a kis csapatban.

2011 karácsonya előtt lehetőségünk nyílt egy CD felvételére, mely belső használatra készült gyülekezetünk és zenekarunk öröme. Címe: *Az Urat szolgálni*. Ezzel is szeretnénk evangelizálni, hiszen sokan szeretik a fúvószenét. Gyülekezetünk honlapján megtalálható és meghallgatható: <http://www.baptista.hu/tahitotfalu/zenekar.html>.

Tudjuk, hogy van még hova fejlődünk, de „amit szívesen teszünk, azt megáldja Istenünk”. „Trombitákkal és kürtzengéssel vigadozzatok a király, az Úr előtt!”

Marton Sándor
gyülekezetvezető

AZ URAT SZOLGÁLNI

„Trombitákkal és kürtzengéssel vigadozzatok a király, az Úr előtt!”
Zsoltárok 98.6

TAHITÓTFALUI BAPTISTA GYÜLEKEZET FÚVÓSZENEKARA

Márk-dráma Budaörsön

2011. december első felében a Budaörsi Kőszikla Gyülekezet adta elő a Márk drámát. Imádkoztunk azért, hogy Isten használja a darabot. A budaörsi Márk-dráma számomra négy dolog miatt emlékezetes.

Az első a szereplőcsapat ütőképes hozzáállása. Érzékelhető volt, hogy amit Isten épít, azt a sátán megpróbálja majd lerombolni. A jó hangulatú próbák nem nélkülözték a megpróbáltatásokat. Épp ezen a ponton tapasztaltam, hogy a csapat küzd. Bármilyen nehézséggel találkoztunk, építően és imádkozva reagáltak, bátorító hatást gyakorolva rám és egymásra.

A második hittapasztalatot a Jézust játszó szereplő elszántsága és lelkiismeretessége adta. Az egyik fő hátráltató körülmény az volt, hogy *Antal László*, aki Jézust formálta meg, iszonyatos fizikai fájdalmak között küzdött végig az előadásokat. Meglévő gerincfájdalmaira közvetlenül az előadások előtt gyomorfájás, hányinger, fejfájás jött rá. Azt mondta, nem biztos, hogy képes végigcsinálni az előadást. Mind a három este végigimádkoztam a székéről a darabot. Közben az járt a fejemben, hogy Isten lehetséges, hogy éppen a gyengeségünket használja most. Egyik legmeghatározóbb ígém példaképem, Pál életében volt valóság: „*Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.*” (2Kor 12,9) Valami hasonlót élhettünk át Budaörsön.

A harmadik megtapasztalás az volt, hogy mindezen körülmények ellenére a nézők között 70-en voltak olyanok, akik gyülekezetbe nem járnak, az evangéliummal máshol sem nagyon találkoznak. Erőtlenségünket csodálatos módon használta Isten. Sokan látták az előadásokat, amelyek után lehetőség nyílt személyesen is beszélgetni a nézőkkel. Így a nézők kapcsolatba kerülhettek a gyülekezettel, vehettek az ingyenes kiadványokból.

A helyi rádió is fogadott minket, ahol *Durkó István*nal rádióinterjúban ajánlhattuk a Márk dráma előadásait. Sőt, bizottságot is tehattünk, amiben nagy segítségünkre szolgált a rádiós fiatallember, aki szintén újjászületett hívő. Amikor imádkozom, kérem Istent, hogy ne csak az előadás által, hanem más formában is adjon lehetőséget a bizottságtetésre.

Ha van lehetőség, mindig egy-egy kereső vagy nem hívő embert is teszek a csapatba, ha szimpatikus neki a dráma. Ez a negyedik élmény. Az egyik hívő szereplőnek a testvére ritka vendége a gyülekezetnek. Nagy dolognak

számított, hogy egyáltalán időt szakított arra, hogy részt vegyen a darabban, mivel a munkája felemészti ideje nagy részét. Izgatottan vártam, hogy közös együttléte a hívőkkel milyen hatással lesz rá. Köszönetemet kinyilvánítva megkérdeztem a végén, hogy miért vett részt a darabban. Ezt felelte: „Tudod, *Zalán*, engem mindig is érdekelt a közösségi élmény. Kíváncsi voltam, hogy milyen részt venni egy ilyen darabban. Olyan volt ez számomra, mint egy csapatépítő tréning, bár nem vagyok tagja a gyülekezetnek, de valami van itt, ami megfogott engem.”

Személyes véleményem, hogy a csapat egyik húzó embere volt. Közeledett a hithez, a próbák alatt másokkal is mély beszélgetései voltak, a lelkes telefonszámát is elkérte. Pozitív fejlemény, hogy hívő testvérevel is együtt tudott tölteni egy hetet. Az ilyen találkozások miatt rendezem a Márk drámát.

A vágyam az, hogy a legnagyobb találkozás is bekövetkezzen: Isten és ember találkozása.

Benedek Zalán

Imatéma – februári Márk-drámák időpontjai, helyszínei:

2012. február 5–7. Pápa és Balatonalmádi

2012. február 12–13. Rózsakert

2012. február 18–19. Ócsa

A motiváció megszerzése

Liszt Ferencnek már néhány éves korában szobája falát *Beethoven* képe díszítette. Amikor a képre mutatva megkérdezték tőle, hogy szeretne-e *Beethovenre* hasonlítani, ezt válaszolta: Nem hasonlítani akarok, ilyen akarok lenni. Ez a motiváltság, ez az inspiráció. Meg kell becsülnünk mindazt, ami ösztönöz, készíttet a valóságos és erőteljes cselekvésre. Isten mindazt felhasználja bennünk való munkálkodására, ami ösztönöz és készíttet bármi jóra, hasznosra, szépre, jobbításra, alkotásra, adásra, segítségre. Ez lehet egy jó gondolat, egy megvilágosító hasonlat, egy megragadó történet, egy bátorító személy, egy igaz eszmerendszer, egy regény, egy humor, egy kép. „...mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően.” (Fil 2,13)

hgy